

KNIHA VOJÍNA DUCHA

**Zjevení, které zapsal
Anton Tjoplyj**

**Redigoval a komentářem opatřil
Vladimir Antonov**

**Z ruského originálu přeložila
Jiřina Broučková**

V této knize jsou — ve formě podobenství — uvedeny rady od Boha, jaké vlastnosti má mít úspěšný duchovní hledač.

V komentáři, napsaném vědcem-biologem Vladimírem Antonovem, který je známý mnoha knihami a filmy s duchovní tematikou, jsou podána podrobná vysvětlení metodologie duchovního zdokonalování.

Knih je určena všem těm, které nezajímá jen obřadná stránka náboženství, ale chtějí v sobě skutečně realizovat přikázání Ježíše Krista: «Budte dokonalí tak, jako je dokonalý váš Otec Nebeský» (Mt 5:48).

Obsah

KNIHA VOJÍNA DUCHA.....	4
PŘÍLOHA-KOMENTÁŘ: JE BŮH POZNATELNÝ?.....	35
DOPORUČENÁ LITERATURA	48

Těm, kdo poznali *Světlo*, Vojínům
Ducha,
a těm, kdo jsou na Cestě ke *Světlu*,
je zasvěcena tato kniha.

Knihá Vojína Ducha

Osamělý poutník šel po cestě. Nesl v Sobě
Moře Ohně¹, Hlubinu a Věčnost.

Dlouho šel směrem, známým jenom Jemu
samému. A přišel do velkého města — tam, kde
je hluk a spěch, tam, kde lidé pobíhají ve věč-
ném hledání požitků, ve věčném pachtění za
tím, co jim, jak oni myslí, přinese štěstí... Ruch,
hluk, rámus...

---

¹ Řeč je o jednom z funkčních projevů Boha — Božském
Ohni.

Poutník se na to všechno podíval a *ponořil se ještě hlouběji...* A záření Moře Ohně z Jeho očí se stalo ještě pronikavějším...

Usmál se — a vydal se napříč tím spěchem...

A kolem něho s rámusem uháněla auta, lidé, spěchající za svou prací, něco křičeli jeden na druhého. Ale uvnitř Poutníka bylo ticho...

Došel do malého parčíku a sedl si na lavičku.

Bylo tady daleko méně rámusu. Kvetly květiny. Stromy svým klidem objímaly všechno kolem. Ptáci jarními trylky přehlušovali hluk aut...

Poutník si vydechl z plných plic. Výborně! A — rozplynul se ve vší té kráse. Ano — dlouho už žil, naplněný Pokojem a Velikou Něžností, v Jednotě se Vším...

Najednou uviděl mladého člověka, který Ho se zájmem pozoroval. Jejich pohledy se setkaly, a chlapec, po dlouhém váhání a vnitřním boji, se přece jen rozhodl k němu přistoupit.

— Dobrý den... Promiňte... Můžu si přisednout?

Poutník se s úsměvem a hlubokým klidem na něj podíval a přikývl.

— Víte, já tedy... — chlapec se zadrhl a nevěděl, co dále říci, — hledám všechno, hledám... A ještě k tomu sám nevím, co! A pořád — to ne-

ní to... Ale Vy... Podíval jsem se na Vás — a až jsem se uvnitř celý rozhořel, skutečně... Takový jsem měl pocit, jako byste Vy našel to, co já tak dlouho hledám...

Chlapec umlkl a podíval se na Poutníka, jehož tvář se zdála být jaksi «nepřítomnou», «vzdálenou»...

Zavládlo pro mladíka trapné mlčení.

Potom se rozlehl tichý a měkký hlas Poutníka:

— Výborně... Povím ti o Cestě Ducha a o Těch, kdo našli To, Co ty tak vášnivě hledáš.

Tvář chlapce se rozsvítila radostí.

— Ale ty si to zapisuj, aby sis to zapamatoval — dodal po nějakém čase s úsměvem a rozhodností v hlase Poutník.

* * *

— V překonávání «sama sebe» nachází Vojín Ducha požitek! V nepřetržitém duchovním hledání je jeho štěstí!

Pokud by se ve světě věcí stalo všechno příliš dobrým a nebylo by s čím zápasit — Vojín Ducha by uvadl a přeměnil by se... v sebe podporující bytost!

Ale Vojín Ducha — nehledá těžkosti! Ony ho samy nacházejí!

Každá taková těžkost mu pomáhá ještě více se sblížit s Tím, Koho miluje.

A Ten, Koho on miluje, pokaždé vítá Vojína Ducha v Sobě s Nekonečnou Láskou! Vždyť právě On ty překážky pro Vojína Ducha vytvářel!

Vojín Ducha je klidný!

On se dívá na život — jako na tok řeky. A všechno, co mu ta řeka přináší, pokládá za blaho, za dar od Milovaného Přítele.

A využívá každý takový dar k obohacení sama sebe zkušeností bytí.

Vojín Ducha stále pamatuje na smrt: na tu, která ho očekává v každém obratu osudu a čeká na jeho chybu! A uvědomění si toho naplňuje Vojína Ducha určitým porozuměním pro to, co je nutné dělat, a co — ne.

Každý den Vojína Ducha je naplněn bitvou — bitvou se sebou samým, se svou nedokonalostí.

Nezaměstnává se neproduktivním bolestivstvím a sebelítostí!

Hoří v něm *Oheň* Tvůrce, a v tom *Ohni* shoří všechno to, co není On.

Vojín Ducha je ponořen do sebe². Naprosto ho nezajímají bezvýznamné události materiálního světa!

A jenom v Něm³ nachází potěšení!

Vojín Ducha pochopitelně pozoruje a chápe všechno to, co se v materiálním světě děje. A proto ho málokdo může nazvat nevzdělancem.

Ale za vším tím vidí hlubokou Podstatu, kterou mu odhaluje jeho Milovaný!

Ano, Vojín Ducha — miluje!

A není pro něj větší lásky, nežli ta, kterou prožívá ke svému Milovanému!

A nehledá bezobsažné známosti s druhými lidmi. Ale ani před nimi neutíká, když je řeka života přinese.

Ale všude vidí svého Milovaného a je jeho přáním, aby Ho uviděli i ostatní!

Ó, jak je On překrásný!

Vojín Ducha by chtěl vyjádřit Jeho Krásu slovy, ale vždyť slova patří tomuto světu a proto

---

² Do sebe — jako do mnohorozměrného organismu — do hlubin svého rozvinutého duchovního srdce.

³ V Prvotním Vědomí, Bohu Otci, Tvůrci, Kterého Poutník také nazývá svým Přitelem, Milým, Milovaným a Sílou.

se jeví jenom jako ubohé pokusy o vysvětlení Velikosti a Kráasy Milovaného!

Proto se Vojín Ducha snaží přímo ukázat těm, kdo si to vášnivě přejí, Jeho Krásu.

Ve Světle Nezemském je teď Příbytek Vojína Ducha.

Toto Světlo je jak neprostupná pevnost! Vždyť se Ho nikdo nemůže zmocnit silou!

Ale ve *Stěně*⁴ té Pevnosti je průchod! A Vojín Ducha ho zná!

Vojín Ducha sebou⁵ otevírá prostory Ducha⁶ těm, kteří hledají, tak jako kdysi hledal i on.

Tyto prostory mu otevřel jeho Milovaný. A Vojín Ducha teď zná tajné průchody, které vedou tam, kde září *Nebeské Světlo!*

Vojín Ducha zná sám sebe!⁷

Zná všechny svoje silné stránky, i svoje slabosti, se kterými se nachází «ne zrovna v přátelských vztazích». A ony od něj odcházejí,

---

⁴ Řeč je o jedné z meditací buddhijógy pod názvem “Stěna”.

⁵ Sebou — jako rozvinutým vědomím.

⁶ Vyšší eony (loky, prostorové dimenze). (Podrobněji uvedeno v [4,10,12]).

⁷ Sebe — také jako mnohorozměrný organizmus.

---

jakmile spojuje svoji sílu se Silou Tvůrce, svoji vůli s Jeho Vůlí.

Vojín Ducha ví, jaký následující krok musí udělat. A klade nohu ostražitě, a přitom promýšlí, kam potom šlápne druhou.

Ale Vojín Ducha zná i let do neznáma! To je tehdy, — když jde vstříc svému osudu a nic netuší o dalším vývoji událostí.

Vojín Ducha s určitostí ví, že jeho život je v Rukou *Síly*, a proto nemá strach, nemá obavy o svou budoucnost!

Vojín Ducha žije *tady a teď*: v každém konkrétním okamžiku završuje svůj osud ve spolupráci se *Silou*. A každý krok, který udělá, dělá s jistotou! Vždyť On — stojí za jeho zády!

Vojín Ducha pracuje bez ustání, protože si uvědomuje svoji odpovědnost za osudy těch, kteří mu svěřili svoje osudy!

A proto nemůže být ničím menším, nežli je bezchybnost!

Vojín Ducha vidí!

Vidí v lidech dobro i zlo, «černé» i «bílé», světlo i tmu, vidí jejich radosti i stesky...

A on ví, jak vést každého konkrétního člověka do Království Světla!

Čas je pro Vojína Ducha drahý!

Cení si každého okamžiku svého života!
Vždyť zbytečně promarněný okamžik už nevrátíš, je ztracený navždy!

A kolik prospěšného by mohl za tento okamžik Vojín Ducha udělat pro Toho, Koho miluje!

Vojín Ducha dělá všechno — pro Toho, do Koho je zamilovaný!

Každá činnost, každé jeho slovo jsou zasvěceny Jemu, a proto se naplňují Jeho Silou.

Vojín Ducha nežije pro sebe! A on ví, pro Koho žije!

Jeho Cíl ho vede. A on k Němu usiluje a rozbíjí všechny překážky!

Vojín Ducha učí také druhé lidi, především — svým příkladem! A *Síla* — jeho prostřednictvím — ukazuje ostatním, jak je třeba žít na Zemi: v lásce a něžnosti, v nekonečné péči o všechno živé, i v čase neustálého nátlaku, ve stálém pohybu vpřed — ke svému Cíli!

Žít je třeba — intenzivně, krásně, bez ohledu na obtíže a nebezpečí Cesty! A přitom — v klidu a tichu.

Vojín Ducha miluje Zemi jako rodnou matku, která v tichu a harmonii vychovává své děti!

On celou Zemi sám sebou objímá... A ona «tone» v jeho něžnosti a lásce...

On natahuje z Oceánu Bezbřehosti ruce lásky⁸ ke všem bytostem, laská je, naplňuje silou žít.

Pocítuje všechno *v sobě*⁹ a také může vzít každou jednotlivou duši na svou dlaň.

Vojín Ducha žije ve stavu nepřetržitého štěstí! Dívá se nejen na Tvůrce, ale i na Jeho Stvoření, na tuto Zemi, na její krásu — a v jeho očích se objevují slzy dojetí a radosti...

Jak je Země překrásná!

Na svých dlaních držím já lesy a pole,

Řeky, hory, moře...

Jak je Země překrásná!

Z plných plic se nadechnout,

A v té Kráse utonout,

Na sebe zapomenout!...

---

⁸ Ruce rozvinutého duchovního srdce.

(Podrobněji uvedeno v [4,7,11-12]).

⁹ V sobě — jako v rozvinutém vědomí [7,10-12].

Jak je Země překrásná!

Takhle tedy žije vojín Ducha! A Země mu odpovídá vzájemností. Také ho objímá a laská, a dává mu svoji lásku.

Vojín Ducha chápe, čím se lidé odlišují! A s každým — rozmlouvá «jeho jazykem». A každému dává to, co je schopný obsáhnout.

Vojín Ducha nepředkládá člověku to, co je pro něj nepřiměřené.

Lidé často Vojínovi Ducha nerozumí: vždyť se na něho dívají ze svých nižších «já».

Ale copak je možné uvidět Pravdu z nižšího «já»?!

Jenom pokud se oni sami stanou podobnými Vojínu Ducha — budou schopni uvidět, jaký skutečně je, dokážou ho pochopit. Ale proces rozvoje všech bytostí je dlouhotrvající. A Vojín Ducha to ví.

Chápe, že malé děti dávají přednost hraní se svými hračkami a naprosto nepotřebují problémy pro dospělé.

Vojín Ducha to ví — a «malé děti» miluje tak, jako všechny ostatní a nepokouší se jim odebírat jejich hračky. On trpělivě čeká, dokud nepovyrostou.

U Vojína Ducha nikdy nevznikají emoce přezíravosti a opovržení ke komukoliv: vždyť všichni lidé jsou — Jeho děti: děti Toho, Koho on tak miluje!

A jak by mohly vzniknout emoce opovržlivosti a přezírání u toho, kdo sám sebe přeměňuje v Lásku?

Vojín Ducha drží na rukách mnoho vtělených bytostí a — pod jejich váhou — se stále hlouběji ponořuje do Toho, Koho miluje.

Vojín Ducha pociťuje sám sebe menším, nežli jsou ostatní, ale v tom samém čase je — nesrovnatelně větší!

Vojín Ducha se pociťuje níže, nežli jsou ostatní, ale tehdy je nesrovnatelně výše!

Vojín Ducha nepociťuje svou převahu nad ostatními lidmi, ale v té době je všechny překonává v očích *Síly*!

Vojín Ducha nepociťuje svoji vyvolenost a neobyčejnost, ale v tom samém čase je *Silou* vyvolen pro veliká díla.

V míru a klidu ubíhá stejnoměrně jeho život: vždyť není zaujat vyděláváním peněz, není zaměstnaný hledáním «pozemského» štěstí. Dívá se na lidi, kteří všechno tohle hledají, — ob-

čas s údivem: «Cožpak nechápu? Cožpak nevidí? Kdyby poznali Blaženost vyšších světů — přestali by se honit za prázdným, ale pohroužili by se do Něho!» — tak občas přemýšlí Vojín Ducha.

Ale oni nemohou nebo nechtějí — protože ještě nedozráli...

A Vojín Ducha to vidí.

«Ach, pokud by oni...» — zamyslí se někdy Vojín Ducha, ale vtom už chápe, že je to — nemožné. Protože každý plod má svou dobu zrání, a nedozraje najednou jen kvůli tomu, že se nám toho zachtělo!

A jak by se chtělo!

Proto ty lidi Vojín Ducha jednoduše opatruje. A čeká, kdy dozrají.

Vojín Ducha se umí otevírat Životodárnému Proudu *Síly* — a ten Proud jím protéká a smývá všechno, co není *Světlo*...

Nebo pije z Nekonečného Pramene Věčného Života.

Nebo se do Něho ponořuje ...

Ten Proud — je tak něžný a průzračný! Obnovuje každou buňku jeho bytosti! Rozpouští všechna napětí...

Vojín Ducha se v Něm rozplývá, zapomíná, kým byl... Vždyť pokud se *rozplyne*, — stává se i on sám Pramenem Věčného Života!

Vojín Ducha teď žije ve *Světle!* *Světlo* se stalo jeho Domovem! A všude, kudy jde a u všeho, co dělá — ho doprovází *Světlo!*

A to z toho důvodu, že se sám stal *Světlem!*

Vojín Ducha ví, že čím méně v něm zůstává «lidského», — tím více se může naplnit Božským. A tím intenzivnější bude jeho Blaženost!

Vojín Ducha netouží po Blaženosti jako po svém cíli, ale neutíká před ní, když sama přichází.

Vojín Ducha není nikdy sám. Nikdy nepociťuje osamělost! Vždyť s ním je neustále Ten, Ko-
ho on miluje!

A vždyť jsou s ním neustále — jeho Přátelé¹⁰!

Ti ho nikdy nenechávají samotného a vždy mu rádi pomůžou a darují mu Svou Lásku!

---

¹⁰ Řeč je o konkrétních Projevech Jednotného Boha Otce: Svatých Duších, Božských Učitelích.

Vojín Ducha se těší kontaktem s nimi — s Těmi, Kdo poznali *Světlo* a Sami se stali *Světlem!*

Vojín Ducha se může *rozplynout* v každém z Nich a ztratit — v té Jednotě — «sebe»...

Ó, jaká je to Blaženost — *zmizet* ve Splynutí s Nimi!

Tohle není možné sdělit slovy! Ať to raději každý pozná sám!

Ach, kdyby to tak poznali všichni lidé!... Pak by se Země změnila v rajský sad! Nebyly by války ani nemoci, nebylo by nepřátelství a zloba... Všude by zavládla harmonie a klid! Lidé by zmírnili svoje «pozemská» přání a vzrostlo by v nich *Světlo!*

A začali by rozdávat to, co nepotřebují, ale co může pomoci druhému, začali by se dělit o to, čím je štědře obdařil Stvořitel!

A nebylo by nouze a hladu! A všichni by žili jak jedna velká rodina — v harmonii člověka s člověkem, se Zemí, se všemi bytostmi, s Tvůrcem — Stvořitelem všeho...

A nebylo by zapotřebí vojska a zbraní. A veškerý potenciál, který se utrácí na zbrojení, by mohl posloužit lidem v dobrém!

A zmizely by hranice! A lidé by jezdili k přátelům na návštěvu, poznávali by jiné kultury, jiné jazyky, obohacovali by se duchovně!

A každý by dal druhému to, co ten dotyčný potřebuje, vždyť by už nevznikala chamtivost!

Tak se někdy zasní Vojín Ducha...

Vojín Ducha hledá harmonii: harmonii — ve všem! Harmonii — mezi slovem a činem, mezi odpočinkem a prací, mezi úsilím a výsledním...

Ale při tom — Vojín Ducha zná jenom postup vpřed! On už se neohlíží dozadu tak, jako to dělají ti, kteří teprve začínají svou Cestu. Vojín Ducha jde jenom dopředu!

Vojín Ducha také všem radí dívat se jen dopředu — na otevírající se perspektivy života v NĚm!

Vojín Ducha se ohlédne dozadu jenom proto, aby znovu přehlédl svoje chyby a úspěchy, aby porozuměl, kolik už udělal, a jak mnoho ještě zbývá udělat!

Je vždy nespokojený se svými úspěchy! Neustále se dere dopředu — aby poznal ještě úplněji Toho, do Koho je zamilován!

Sdělení druhých, ať už je to kdokoli, o jeho osobních úspěších a o tom, čeho všeho dosáhl, — Vojín Ducha nebere vážně. Vždyť srovnává

sebe s Těmi, Kdo jsou sama Dokonalost, a chápe, jak málo dosud ještě udělal.

Nikdy už neupadá do pasti opojení vlastními úspěchy: vždyť jasně pochopil, že všechno, co má, patří *Síle*, a že toho dosáhl právě a především díky Ní! Jaképak to tedy mohou být «osobní úspěchy»?!

Vojín Ducha je svobodný! Právě on sám si zvolil být svobodným, na rozdíl od ostatních lidí.

V čem spočívá jeho svoboda? V širokosti, v rozmachu letu duše! Vždyť on se stal tak velkým¹¹, že už sám sebe nepociťuje jako tělo!

Více, než to, on už skoro svoje tělo nepociťuje vůbec! Ono je — v jeho rukách¹² — jenom poslušným nástrojem! A on ho používá tak, jak to potřebuje jeho Milovaný!

On už teď není otrokem svého těla!

A prostřednictvím toho těla — projevuje Vůli Všemohoucího!

Vojín Ducha je osvobozen i od připoutanosti: připoutanosti k domovu, k rodičům, k rodině,

---

¹¹ Velkým vědomím.

¹² Rukách vědomí.

---

k přátelům, ke konkrétnímu místu, k jídlu, oblečení...

A jak by mohl být připoutaný k domovu, pokud jako svůj Domov teď pocífuje celý vesmír?

A jak by mohl být připoutaný k rodičům, pokud jako svého Otce i Matku pocífuje svého Tvůrce?

A jak může být připoután k rodině, pokud je pro něj rodinou — celé lidstvo?

A on je vždy — se svou rodinou! A on je vždy — se svými Rodiči!

A jak může být připoután k přátelům, když má teď Dokonalé Přátele¹³? Potkal se s Nimi už dávno a téměř nikdy se s nimi nerozešel! A Dokonalí Přátelé ho nikdy neopustili a neopustí!

Proto Vojín Ducha nezná zármutek rozloučení: vždyť všichni, Koho on miluje, — jsou vždycky s ním!

A není důležité, kde se nachází jeho tělo, protože on je stále — ve Všudepřítomném!

Vojín Ducha nezná strach ze ztráty! Vždyť není k ničemu přivázán! A pocífuje, že všechno patří jeho Milovanému!

Jak by tedy mohl mít strach ze ztráty, když sám nic nemá?

---

¹³ Svatí Duchové.

Jediný strach, který stále ještě Vojín Ducha má — je strach ze ztráty Milovaného, pokud by sešel s Cesty! A proto Vojín Ducha vynakládá titánské úsilí na svoji přeměnu, aby Ho už nikdy neztratil ve světské marnosti!

A proto pozorně poslouchá a plní Jeho pokyny a neustále se kontroluje.

Vojín Ducha se snaží důvěřovat lidem. Ale zároveň chápe, že úplně může důvěřovat jenom Jemu — Dokonalému! Proto se Vojín Ducha pozorně dívá na každého, s kým ho svede osud a rozhoduje, nakolik je možné tomu člověku věřit.

Vždyť mezi lidmi je podvod a lež, zrada a sebeláska!... A takoví lidé Ho vůbec nehledají!... A — Vojín Ducha je ostražitý!

Snaží se, aby neudělal nic, co by k němu v budoucnosti mohlo přivolat neštěstí a zkomplikovat jeho postup k *Cili*. A vždy se ptá Příklad: jak postupovat? Vždyť Oni jsou vševědoucí!

Ale každou konkrétní situaci zhodnotí i sám. Vždyť ve výsledku je to on sám, kdo bude muset přijmout konečné řešení!

Vojín Ducha se snaží být s Milovaným o samotě. Není pro něj nic důležitějšího, než být s Ním, v Něm, Jím! Proto ho prázdné kontakty

s neduchovními lidmi — obtěžují. Vždyť oni Ho neznají. A ani Ho nehledají!

Ale Vojín Ducha chce být jenom s Ním, jenom v Něm, jenom Jím!

Vojín Ducha se ještě raduje jenom ze styků s druhými Vojíny Ducha: vždyť oni chápou a hledají Jeho!

A občas nepotřebují při kontaktu slova, protože se stýkají rozvinutými vědomími a spolu poznávají Blaženost ze Splynutí s Milovaným!

«Milovat, milovat, milovat!» — takové je heslo Vojína Ducha.

«Poznávat a znovu poznávat!» — to je to, čím se on denně zaměstnává.

«Sloužit, sloužit a ještě jednou sloužit!» — vždyť Ho tolik duší ještě nezná!

A není větší radosti, nežli sloužit Tomu, Koho miluješ!

Ale vždyť pokud v sobě nemáš upřímné přání sloužit Tomu, Koho miluješ, — miluješ Ho vůbec?

Vojín Ducha je v procesu poznávání ohebný a poddajný.

On — ne *věří*, ale *zná* to, co poznal. A on také chápe, že to, co bylo poznáno včera, se dnes už může ukázat jako zastaralé.

Vojín Ducha nikdy nepovažuje za spravedlivého jenom sebe samotného. Přemýšlet takovým způsobem je velká chyba! Ten, kdo považuje za spravedlivého jenom sebe, nevyhnutelně utrpí nezdar: protože clona nižšího «já» zastírá jeho náhled!

Vojín Ducha se naopak zaposlouchává do názorů ostatních lidí. Pořád se snaží, aby se přiučil tomu, co se mu může hodit na Cestě!

Všímá si a soustřeďuje pozornost na to kolem něho, co by pro něj bylo užitečné. Pozoruje a vidí, jak jednají druzí, — a učí se u nich. A oni se tak stávají jeho učiteli, ačkoliv o tom sami nevědí.

Vojín Ducha je vždy otevřený poučení! Líbí se mu poznávat a ovládat nové poznatky. A nikdy se nepovažuje za všeznalého, jakkoli by toho hodně věděl.

«Nádoba poznání» Vojína Ducha se zdá být bezednou! A proto se tam může vejít velmi mnoho!

Stále hledá něco užitečného v tom, co slyší, vidí a vnímá.

Vzhled Vojína Ducha je *průzračný* a *světlý* — a proto může vyhlížet jako «prázdný». A v tom čase je — opravdově *naplněn!*

On zmizel z tohoto světa a už ho víc nepovažuje za svůj domov!

Vojín Ducha je opatrný při posuzování událostí a jevů, které vyprávějí lidé, kteří nejdou po duchovní Cestě. Vždyť oni se dívají na všechno — ze svých nižších «já», dívají se — bez přihlídnutí k existenci a Vůli Boha. A proto je s nimi těžké najít vzájemné porozumění.

Ale k čemu by Vojínovi Ducha byly nepotřebné konflikty a problémy, zrozené z nepochopení? Vždyť to by ho jenom odvádělo z jeho Cesty!

A jenom těm, kdo nejen hledají, ale jsou připraveni pojmout, — Vojín Ducha odkrývá Pravdu ve své úplnosti.

Ale to, kolik si dokážou oni sami vzít z té úplnosti, — už na Vojínovi Ducha nezávisí. On — jenom udělal svoji práci...

Vojín Ducha se nelituje! Neztrácí nadarmo síly a energii na takovou zbytečnou činnost jako je sebelítost!

A proto síla Vojína Ducha vzrůstá každým dnem!

Ale úděl toho, kdo se lituje, — je žalostný...

Vojín Ducha je tichý a mlčenlivý. On «nepouští po větru» zbytečná slova. Chápe, že každé nadarmo pronesené slovo je také zbytečná ztráta energie.

Jeho úsilí jsou zaměřena na to, aby také shromažďoval energii, kterou může využít na přiblížení ke svému Cíli: k ještě většímu poznání Toho, do Koho je zamilován, ke Splynutí s Ním, a také na pomoc v tomto všem důstojným.

Proto Vojín Ducha pozorně hlídá to, aby se zbytečně neutrácela jeho energie. A odsekává všechno to, co vede k její zbytečné ztrátě! Takovým způsobem schraňuje Vojín Ducha svoji energii!

Uvnitř Vojína Ducha přebývá ticho! Je podobné tichu v hloubkách oceánu!

Vojín Ducha je trpělivý! Základem jeho trpělivosti je hluboký vnitřní klid a schopnost čekat!

Osvojit si tu schopnost u Toho, Koho miluje, u Toho, Kdo od věků do věků čeká — v Pokoji — na všechny bytosti...

Proto se Vojín Ducha nevysiluje netrpělivostí: Vždyť by to byla zbytečná ztráta energie.

Ale netrpělivost a spěch jsou příznačné pro ty, kteří ještě nepokořili svůj rozum. Vždyť to on

provokuje u lidí natolik zbytečné a dokonce škodlivé stavy!

Ačkoliv by měli raději následovat poučení Moudrých: «Vyjdi dříve, abys nemusel nikdy pospíchat a vždy dorazil včas!»

Vojín Ducha se nikdy nevzdává v boji proti svým nedokonalostem! Vždyť vzdát se — to znamená ustoupit svému nižšímu «já»!

Ale Vojín nemůže dovolit nižšímu «já» mít navrch! Jinak si ono postupně, krok za krokem, «vybojuje zpátky svoje území» a donutí ho, aby se vzdal úsilí...

Vojín Ducha je silný. Ale jeho síla je něžná a jemná, a on ji nikdy nepoužívá ke zlu! Nikdy ji nesměřuje na uspokojení svých egoistických přání — přání nižšího «já»!

Dokonce už taková přání ani nemá! Vždyť žije jenom tak, jak chce Jeho Příklad!

Srdce Vojína Ducha je vždy plné lásky a něžnosti ke všemu jsoucímu! A On daruje, vylévá svoji lásku na všechny bytosti!

Jak je skvělé — milovat!
Vše živé hladit, objímat!
Jak je skvělé — lásku dát
A na všechno zlo zapomínat!

Jak je skvělé — vznášet se,
V Nebesích létat duší živou!
Jak je skvělé — nořit se
Do Oceánu Milovaného — svojí hlavou!

Jak je skvělé — rozdávat,
Světlo a radost rozlít kolem!
Jak je skvělé — polaskat
Tisícem rukou, miliónem!

Jak je skvělé — na cestu se dát
Stezkou srdce od začátku až do konce!
Jak je skvělé — poznávat
Oceán Vesmírného Tvůrce!

Vojín Ducha žije ve stavu nepřetržitého dá-
vání svojí lásky. V tom je podobný Slunci, které
také neustále dává svoje světlo a nic za to ne-
chce.

A Vojín Ducha se sám stává *Sluncem* —
*Sluncem Boha*¹⁴ — a svítí do světa hmoty!

On žije — pro Lásku!
Žije — aby daroval:
Aby těm, kdo vejít chtějí, — Dveře otvíral!

---

¹⁴ K *Slunci Boha*. Je to — meditativní obraz: Prvotní Vědomí
v Jeho Příbytku je podobné rozměrově nekonečnému Slunci.

On žije — pro Něho: Aby klíček Života —
V každém zesílil —
Aby si skrz kůru strachu cestu k *Slunci* prorazil!

On žije — pro lidi:
Aby duše otvíral,
Aby Pravdy Věčné s lidmi znovu probíral!

On žije — pro Lásku:
Chtěl by jak *Slunce* svítit,
Aby každý, kdo žízní,

Vody se mohl napít.
Ze samotných Hlubin Bytí ta *Voda* vytéká,
Odtamtud, kde žije Prvotní vyšší «Já»!

Vojín Ducha nikdy nevychází ze stavu lásky: vždyť přeměnil sám sebe v Lásku! Stal se Oceánem Lásky a Blaženosti — a vyjít ze stavu lásky je pro něj tak těžké, jako je těžké oceánu vylít se ze svých břehů!

Vojín Ducha může splynout s tím, co vidí. Vidí řeku — a může splynout s tou řekou; vidí strom — a může splynout s tím stromem; vidí prostor — a může splynout s tím prostorem; vidí les — a může splynout s tím lesem; vidí moře

— a může splynout s tím mořem; vidí Svatého Ducha — a splývá s Ním; vidí Tvůrce a vchází do Splynutí s Ním ve Veliké Lásce!

Ale s čím splynout nemůže — to je hrubost, agresivita, násilnost, nepřátelství, zrada, ctižádostivost, lenost, zahálka — i když je vidí všude.

Proč je to tak? Proto, že Vojín Ducha se stal natolik velkým a pohyblivým vědomím, že se může slévat se vším, s čím si přeje! Ale je pochopitelné, že si ke splynutí vybírá to, co je lepší!

Vojín Ducha umí odpouštět. On je všeodpouštějícím! A odpustit pro něj neznamena žádnou komplikaci!

A víc, než to — nemá co někomu odpouštět! Vždyť se nikdy na nikoho neuráží! Protože v něm nezůstalo to, co se může urážet, mstít, hájit si svoje, hněvat se, rozčilovat se, hádat se a vzdorovat...

Vojín Ducha není násilný. Nenutí lidi dělat to, co pokládá za správné, i když jim předkládá lepší řešení v každé konkrétní situaci: vždyť jeho moudrost je slita s Moudrostí Prvotního.

On dává správné rady — ale netrvá na jejich vyplnění, dovoluje každému přijmout samostatná řešení. Takovým způsobem Vojín Ducha poskytuje druhým možnost vyzkoušet si ná-

sledky jejich vlastních řešení. A — prostřednictvím toho — se lidé také obohacují zkušeností, i když někdy i negativní. Díky tomu se také — mohou stát silnějšími a moudřejšími. Vždyť i negativní zkušenost je důležitá!

Pochopitelně, že Vojín Ducha vždy upozorňuje, pokud je taková možnost, na to, «kam zavede» nesprávné řešení. Ale pokud člověk radu Vojína Ducha nepřijímá, tak to — už není vina Vojína Ducha, on udělal všechno, co bylo v jeho silách.

Vojín Ducha chápe, že *Síla* každému poskytl svobodu vůle — a každý má právo vybrat si svoji cestu sám! Ale copak by bylo možné, například, někoho donutit, aby upřímně miloval nebo přinejmenším, aby si vážil druhého nebo druhých?

Vojín Ducha není nezáživný! On nebude stát nad někým a stále opakovat: «Dělej, dělej!». Vždyť tak nejen vyčerpá sám sebe, ale ztratí i účtu toho, komu chtěl pomoci!

Vždyť copak by bylo možné si vážit nebo dokonce milovat toho, kdo nás neustále nudí? Takového je možné jenom... s obtížemi trpět, v lepším případě!

Vojín Ducha umí naslouchat! Umí poslouchat ticho, a v něm — Hlas Milovaného, který mu šeptá něžná slova...

Například:

Promluvíme si v tišině,
V Mojí Hlubině —
O tom, jak je krásné být ve Mně...

Promluvíme si v tišině, beze slov...
Beze slov rozplynout —
v Blaženosti Splynutí vědomí,
Zbavených tělesných pout!

Jistě, Vojín Duch umí naslouchat i lidem, vniká, pokud to stojí za to, do toho, co říkají, ale nepřerušuje a neodporuje jim.

Ze všeho toho, co přichází do života Vojína Ducha, si on pro sebe ponechává jenom to nejlepší a nejdůležitější — to, co může posloužit na duchovní Cestě jemu a druhým. Všeho ostatního se zbavuje! Nezabývá se sběratelstvím nepotřebného haraburdí! Vždyť chápe, že nepotřebné věci odvádějí pohled duše od Boha.

Ale nikdy dobrovolně nevyhazuje to, co ještě může posloužit!

Vojín Ducha se snaží žít v prostotě a klidu, dál od lidské marnosti a zvědavých očí... Znají ho mnozí, ale málokdo se domýšlí o jeho opravdové podstatě, o hloubce jeho vzájemných vztahů s Milovaným.

Vždyť neduchovní lidé nejsou schopni to pochopit: dívají se jenom na vnější a to vnitřní nevidí!

A Vojín Ducha se každému otevírá natolik, nakolik to druhý může pochopit a obsáhnout.

A pro velkou spoustu z nich je jednoduše «dobrý člověk».

Vojín Ducha nikdy nikomu v ničem nezávidí! Vždyť sám má to nejdůležitější, o čem by druzí lidé mohli jenom snít!

Vojín Ducha je připraven bránit ty, které miluje, dokonce i za cenu vlastního života! Nelpí na životě svého těla a je připraven položit ho za správnou věc!

Ve vyšších meditacích se Vojín Ducha ptá sám sebe: «Kdo jsem já?». A stalo se, — že najednou nenašel odpověď. Vždyť jeho předchozí «já» se rozpustilo, splynulo s Milovaným. A vždyť je teď — jenom On!

Vojín Ducha se také ptá sám sebe: «Kde jsem?». A opět se zpočátku potýkal s odpovědí: vždyť je teď všude, tak jako jeho Milovaný! On je nahore i dole, napravo i nalevo, a také «mezi»...

A na dlaně Vojína Ducha se teď mohou vejít velmi mnozí...

«Dosáhl jsi všeho! Už se nemusíš dále rozvíjet!» — to Vojínovi Ducha jednou řekla *Síla*.

«Nesmysl! Takové zprávy — jsou jenom pasti pro ty, kdo Tě nemilují!» — odpověděl Vojín Ducha.

A *Síla* jako odpověď Vojína Ducha ještě silněji objala svojí Láskou-Něžností — a rozpustila v Sobě! Vždyť on všechno správně pochopil!

Vojín Ducha se snaží být tam, kde se volně dýchá, kde je prostor pro duši!

Miluje přírodu a mnoho času tráví na jejích prostranstvích. Tam — v čistotě a klidu — může ještě lépe pociťovat svého Milovaného, stýkat se s Ním, být s Ním o samotě, být s Ním Jedno!

Vojín Ducha — *hoří!* Jeho živel je — *oheň!*

On je *plamenem* lásky, kterou zakouší k Němu, — a *shoří*, když se do Něho vlije.

Oheň ho pohání a nedovoluje, aby zemdlel a zanechal úsilí! Protože vždy je možné — ještě úplněji poznat Milovaného!

A *Plamen Očišťující* Milovaného jej Sebou objímá!

A Vojín Ducha se bude očišťovat a přetavovat v Něm — krok za krokem se stále více a více přeměňovat v Něho!

A zůstane jenom *Plamen* — něžný, měkký, rozpouštějící...

Co může být na Zemi lepšího, nežli život Vojína Ducha? Nic!

Život ve Věčné Kráse a neustálém obětování a konání hrdinských činů — co by mohlo být lepšího, nežli to? Copak je možné přát si jiný život?

Vojín Ducha si vybral Blaženost Prvotního — a «zapomenul» na světské. Už ho víc nepřitahuje!

Vždyť se nic na světě nemůže srovnávat třeba i jen trochu — S Blažeností Prvotního!

* * *

Poutník přestal mluvit.

Chlapec seděl, zasažený tím, co uslyšel a zapsal. Nemohl promluvit ani slovo. Zdálo se,

že Veliké Ticho toho, co uslyšel, v něm pohltilo všechna slova a myšlenky...

Poutník vstal. Chlapec se vzpamatoval:

— A jak Vás můžu najít? Kde bydlíte? Učte mě dál! — zahlasil s prosbou v hlase.

— Dostal jsi svou první lekci! Zapamatuj si ji! A přičiň se, abys vyplnil všechno to, co jsem ti řekl. A Já Sám najdu tebe, až budeš připravený pokračovat v učení...

PŘÍLOHA-KOMENTÁŘ:

Je Bůh poznatelný?

Vladimir Antonov

Je Bůh poznatelný? — Ano, ale ne pro všechny.

Abychom Ho mohli poznat, je na začátku důležité mít o Něm správnou představu.

Pokud Ho například chápeme jako neviditelného létajícího stařečka, sedícího na obláčku nebo dokonce na královském trůnu, jednoduše na nebi, nebo na nějaké jiné planetě, nebo tak nějak podobně na stejné intelektuální úrovni, — pak je On nepoznatelný. Protože takový Bůh neexistuje!

Nic společného Bůh také nemá s lístkem trojlístků; ale i taková fantazie dokonce existuje mezi katolíky!

Ale Bůh doopravdy je. Jenom je jiný. A aby bylo možné Ho poznávat a zkoumat, je zapotřebí, aby k tomuto tématu zaujímali stanovisko ne fanatici té či oné náboženské sekty, ale jmenovitě vědci — tj. lidé, kteří mají široký vědecký přehled a znalosti, včetně znalostí o stavbě mnohorozměrného vesmíru.

Ještě je třeba vzít v úvahu, že dokonce ani s pomocí nejmodernějších současných přístrojů poznat Boha není možné. On je Vědomí (Duch) — a Jeho poznání je uskutečnitelné pouze lidským vědomím, rozvinutým do odpovídající úrovně.

A k tomu je potřebné:

a) mít adekvátní představy o tom, kam a jakým směrem je třeba zaměřit hledání,

b) mít odpovídající osobní kvality dostatečné k tomu, aby nám On dovolil přiblížit se k Sobě; řeč je především o etické bezchybnosti a dostatečné úrovni zjemnělosti vědomí,

c) mít veškerý souhrn znalostí o metodách sebezdokonalování v psychoenergetickém úhlu záběru, a také odpovídající úroveň vyspělosti v tomto směru.

Existují sekty, ve kterých, poznatelnost Boha člověkem úplně popírají. Více než to, můžou tam dokonce zakazovat osobní úsilí při duchovním sebezdokonalování: vždyť od toho je, prý, možné zpychnout, a to je — nejstrašnější hřích! Jsou povoleny jenom nekonečné modlitby-doprošování spásy od pozemských běd a hrůz blížícího se pekla... Je pochopitelné, že pro členy takovýchto sekt je Bůh také nepoznatelný!

Nepoznatelný je On také pro ty, kteří hledají jen osobní «spasení» v ráji; přičemž ráj, jak se domnívají, si zajistí horlivým opakováním manter, modliteb nebo nějakými podobnými činnostmi typu účasti na těch nebo jiných obřadech.

Ale ne: Bůh si od každého z nás jmenovitě přeje usilování o Dokonalost, podobnou Dokonalosti Tvůrce! Vždyť právě to nám přikázal Ježíš Kristus: Buďte dokonalí, jako je dokonalý váš Otec Nebeský! (Mt 5:48)

Přičemž Ježíš učil, že Království Nebeské (tj. Příbytek Tvůrce) se získává právě osobními duchovními úsilími a že právě ti, kteří taková úsilí vynakládají, Ho uchvacují! (Mt 11:12)¹⁵

---

¹⁵ V některých překladech Bible bylo slovo «úsilí» nahrazeno slovem «násilí». Tento překlad je nesprávný. Království Boží «násilím» nelze získat.

Já a Otec jsme Jedno, — říkal o Sobě Ježíš (J 10:30). A učte se ode Mne! (Mt 11:29)

... Ale někdy je možné slyšet takovou otázku: Ale k čemu to ON potřebuje?...

O tom všem jsme už mnohokrát mluvili v našich knihách, filmech, článcích [2-3,5-7,10-12]. Proto se teď omezíme pouze na krátký výčet základních situací.

* * *

Bůh — v aspektu Tvůrce — nemá ve skutečnosti ani tu nejmenší shodu s lidským vzhledem, ani se vzhledem jakéhokoliv zvířete! On je v prostoru rozměrově nekonečný a v rozměrech času věčný Živý Oceán Vědomí, vnímaný jako nejtentčí Živé Světlo (nebo Světlo-Oheň), existující v nejhlubší vrstvě mnohorozměrného Vesmíru¹⁶. On je skutečně dokonalý! Ale, přesto se On nachází ve stavu Svého dalšího rozvoje.

Právě kvůli tomu Tvůrce vytváří ze zásob protomaterie, uložených v kosmickém prostoru, — materiální „ostrůvky“: hvězdy a planety. A potom na planetách, které jsou k tomu vhodné, osídluje materiální těla — počátky duší.

---

¹⁶ Ono se nazývá také Absolutnem (nebo Bohem v aspektu Absolutna). Slovo Absolutno je třeba chápat jako Absolutně Všechno. To znamená Tvůrce sjednocený s Jeho Stvořením.

Materiální organická těla Jím vytvořená, mají schopnost sebereprodukce — prostřednictvím pohlavních a jiných druhů rozmnožování. Více než to, prostřednictvím Jím řízeného mechanismu genetických mutací dochází k procesu vytváření nových biologických druhů.

To znamená, že na osídlené planetě probíhají dva paralelní procesy evoluce:

a) evoluce rostlin a ostatních organických forem života a

b) evoluce duší vtělených do těchto těl, které se převtělují do stále složitěji uspořádaných organických forem.

Korunou takového procesu rozvoje duší (individuálních vědomí) je člověk. Úkolem lidí je usilovat o rozvoj sama sebe k Božské Dokonalosti s následným Splynutím s Prvotním Vědomím. Právě kvůli tomu také existuje veškerý «projevený» svět Stvoření a všechno, co v něm vzniká: vždyť prostřednictvím této závěrečné etapy evoluce individuálních vědomí, vlévajících se v Něho, splývajících s Ním, — náš Tvůrce obohacuje sám Sebe stále novými a novými dokonalými Dušemi.

Tímto způsobem je také objasněno, že Prvotní Vědomí, nazývané Tvůrcem, Bohem Otcem a jinými jmény v různých lidských jazycích,

je vlastně kolektivní «My» Všech, kteří se do Něho vlili.

A Ti, Kteří znovu přicházejí z Příbytku Prvotního Vědomí — do Stvoření především kvůli poskytování duchovní pomoci vtěleným bytosťem, se jmenují Svatí Duchové¹⁷. Těch, kteří pracují na Zemi, je velmi mnoho. Biografie některých z nich jsou uveřejněny v knize [5].

Jestliže se takový Představitel Tvůrce kvůli tomu, aby nám ještě efektivněji pomáhal, vtělí do lidského těla, — nazývají Ho (v různých jazycích) Mesiášem, Kristem, Avatarem.

* * *

Souhrn popisovaných procesů na všech pro to vhodných planetách nekonečného vesmíru — to je nejdůležitější prvek Evoluce Vesmírného Vědomí: Evoluce Boha v aspektech Tvůrce a všeho Absolutna.

Proto úkol každého člověka nespočívá v tom, aby «jednoduše žil», veselil se a rozmnožoval (v lepším případě), a také ne v tom, aby se snažil dostat do ráje, ale v tom, aby aktivně rozvíjel sám sebe, aby usiloval k Dokonalosti stanovené Bohem.

---

¹⁷ Svatý Duch — to je v lidských jazycích zakořeněný obecný termín, označující souhrn mnohých Svatých Duchů.

Co je třeba udělat pro realizaci tohoto úkolu?

Zaprvé — je nutné se naučit a osvojit si etické principy života na Zemi, které nám doporučil Bůh. Zde je hlavní — zničit vlastní egocentrismus. Vždyť právě on je základem množství našich neřestí a neštěstí, včetně ziskuchtivosti, ambicióznosti, závistivosti, urážlivosti, žárlivosti, mstivosti, rozčilenosti, hněvivosti atd. Je nutné se snažit tyto svoje duševní vlastnosti analyzovat rozumem — a zápasit s nimi v sobě, včetně zapojení metody pokání¹⁸.

Za pomoci rozumu je radno v sobě dopodrobna zamezit převládání negativních myšlenkových dominant, například: špatného smýšlení o někom nebo o něčem. Pokud takové myšlenky vznikají — je třeba jednoduše neprodleně přepnout myšlenkový proces na pozitivní směr: na přemýšlení o boji se svými nedostatky, o dalších úsilích na duchovní Cestě, o Bohu, o pomoci druhým.

Ale vypořádat se s takovými nedostatky je těžké bez používání speciálních metod psychické autoregulace [4], založených na práci s čakrami. Upřesním: všechny uvedené nedostatky

---

¹⁸ Téma pokání jsme podrobně probírali v [4].

zmizí, jestliže se — současně s intelektuální prací — budeme učit žít duchovním srdcem.

Pro úspěch na duchovní Cestě je zásadně důležitý rozvoj intelektu. Bez něj se téma boje se svými nedostatky jeví jako neuskutečnitelný úkol! A je třeba si také uvědomit, že neschopnost ohromných mas lidí pochopit lživost různorodých sektářských pseudoduchovních koncepcí vzniká u těchto lidí také v důsledku chybění vlastnosti, které se říká moudrost.

Láska, Moudrost a Síla plus mezní Zjemnělost vědomí — to jsou základní vlastnosti Tvůrce a Jeho Představitelů. Proto, usilujeme-li o Dokonalost, musíme rozvíjet sami sebe právě tímto směrem.

Dokonalost v aspektu Lásky dosáhneme především prostřednictvím soucitu ke všem bytostem a péčí o ně, a také rozvíjením sama sebe jako duchovního srdce. *Pomáhej všem ve všem dobrém a snaž se nikdy nikomu v ničem neublížit!* — přijetí a plnění tohoto principu může významně urychlit naše zdokonalování v daném směru.

Moudrost člověk získává nahromaděním prospěšných znalostí a tvořivostí. Je velmi důležité, aby intelektuální činnost byla zaměřena nejen na pomoc sobě, ale byla prvkem služby Bohu, což se projevuje ve službě lidem, především — duchovní.

Silový aspekt vědomí je přímo závislý na jeho velikosti. Individuální vědomí (duše) má schopnost nejen kvalitativních změn typu rozvoje nebo zlikvidování těch nebo jiných vlastností a kvalit. Ale může také růst (nebo se zmenšovat) rozměrově. Proces zvětšování duše v přírodních podmínkách koreluje s úrovní energičnosti člověka. A ke množstevní degradaci vede dlouho-trvající dominance depresivních emocí, například chronického pocitu ukřivdění, sklíčenosti, útisku někým, bezvýchodnosti atd.

Existuje možnost rozšiřovat velikost vědomí pomocí speciálních meditativních metod.

Na Cestě duchovního zdokonalování se jeví jako cenný pouze růst zjemnělého, ale ne hrubého vědomí. Zjemňování se zpočátku dosahuje emocionálním sladčováním se vším překrásným ve světě Stvoření, potom sladčováním a Splynutím se Svatými Duchy, a nakonec i s Prvotním Vědomím v Jeho Příbytku.

Rozvíjení hrubosti v sobě předurčuje do pekla — na «sметиště» Evolučního Procesu.

* * *

Je teď srozumitelné, že tendence doprošování, tak charakteristická pro množství lidí, — je jedna z principiálních nejhrubších chyb? Protože

pěstuje v lidech egocentrismus, v tomto případě, v podobě jedné z jeho nejostřejších a nejodpudivějších forem — v podobě parazitizmu. «Já — chci!», «dej — mi!», «dej, dej, dej!» — to je proti-
chůdné tomu, co si Tvůrce u nás přeje vidět!

A On si přeje, abychom se učili právě aktivní lásce-darování, lásce-dávání — svého, sama sebe — Jemu a lidem toho důstojným!

Bůh Láska jest (1 J 4:8; 4:16) a *Přiblížte se k Bohu a On se přiblíží k vám!* (Jk 4:8) — hlásali Apoštolové ve svých Epištolách základy Učení Ježíše Krista. Reálné přiblížení k Tvůrci není možné uskutečnit jinak, nežli započítím přeměny sama sebe také v Lásku — ve vlastnostech sebe jako duše. A přitom je potřebné chápat, že egocentrické vášně a chtíce, často nazývané lidmi vzdálenými od duchovnosti — «láskou», jsou jenom karikaturami opravdové lásky.

* * *

Kde tedy Boha hledat?

On se vyskytuje všude. Kvůli Jeho hledání není třeba létat do vesmíru ani vystupovat na nějaké hory. On je i uvnitř našich těl, o čemž detailně mluvil Ježíš Kristus (L 17:21).¹⁹ Ale On pře-

---

¹⁹ «Neřeknou: 'Hle, je zde' anebo 'Hle, je tam.' Pohleďte přece, Království Boží je ve vás». (L 17:21)

ebývá v jiné — jemnější — prostorové dimenzi (eonu, loce). Z ní On vidí všechno, co se děje ve Stvoření, také i s každým z nás. Ale obyčejnému člověku je pohled z Jeho strany nedostupný. K tomu, aby bylo možné Ho uvidět — je nutné vyvinout odpovídající duchovní úsilí k přeměně sama sebe. A pak se Tvůrce stane dostupným pro poznání a snadný přímý kontakt s Ním. Kde jmenovitě? — v hloubce vlastního právě rozvinutého duchovního srdce.

Blažení čistého srdce, neboť oni Boha vidět budou, — učil Ježíš Kristus (Mt 5:8).

Metodiky rozvoje duchovního srdce, ponoření do jeho hlubin, dosažení Tvůrce a Splynutí s Ním — dokonce nejen duchovním srdcem, ale všemi dan-tiany — všechno to, darované nám Jím, bylo námi popsáno v knihách a také předvedeno ve filmech.²⁰

... Apoštol Filip píše ve Svém Evangeliiu [5]: «Tohle já posílám těm, které jednoduše nezajímají slova „Otec, Syn a Duch Svatý“, ale kteří Je

---

V některých překladech Bible byl výraz «ve vás» nahrazen formulací «mezi vámi». Je to nesprávný překlad.

²⁰ Právě z tohoto důvodu už máme mnoho let možnost neprovozovat naplánovaná skupinová vyučování se zájemci o ovládnutí metodik. Každému je teď poskytnuta možnost vzít si z programu tolik, kolik může on nebo ona právě v současnosti pojmout, bez možného předávkování.

---

skutečně získávají pro sebe samotné... Získat je opravdově je možné jenom milostí Boží v realizaci veškeré úplnosti síly Kříže, což apoštolové nazvali „Pravým-a-Levým“. Kdo pronikne do tohoto — Ten už není více křesťanem, ale Kristem.». Řeč je o jedné z vyšších meditací, vykonávané z Příbytku Tvůrce, ze stavu Splynutí s Ním.

* * *

Ty znalosti, o kterých teď pojednáváme, nelze považovat za nové. Už dříve je lidem přinášeli Mesiášové, kteří se vtělovali v Atlantidě, starověkém Egyptě, Číně, Indii, Americe, Arábii, evropských zemích a v zemích jihovýchodní Asie [5]. Ale lidé ty informace obdržené od Boha zapomínali a ztráceli, texty svatých knih postupně přestávali správně chápat a jejich překlady do současných jazyků časem překrucovaly podstatu v úplný opak...

V současné době vzrůstá úroveň narkomanie, sebevraždy a trestných činů (ze zjištěných pohnutek nebo jako jednoduchý projev tupé agrese) ve mnoha zemích, které se považují za «kulturní» a «civilizované», což objektivně svědčí o nedostatku správné životní orientace u obyvatelstva těchto zemí. A to přímo ukazuje na

neopodstatněnost filozofických koncepcí, dominujících na naší planetě.

Proto se stala zjevnou nevyhnutelnost soustředění všech těch znalostí, které lidem sděloval Bůh, a jejich rozšiřování v podobě úplného Učení Boha, vyjádřeného přitom v dostatečně jednoduchém a všem srozumitelném výkladu.

Rozšíření biologických výzkumů na nevtělené formy života, které uskutečnil vědec-biolog a jeho spolupracovníci, dovolilo zformulovat nový, současný směr vědy — metodologii duchovního zdokonalování. Teoretické znalosti a metody tohoto směru²¹ dovolují toho důstojným lidem reálně poznávat Boha v aspektech Tvůrce, Svatého Ducha a Absolutna. Ti, kteří dosáhli úspěchů na této Cestě, už nenacházejí žádný základ k pochybnostem, například, o pravosti Turínského Plátna: oni vidí nevtěleného Ježíše Krista se stejným obličejem, jako je na fotografiích, pořízených z Plátna. Jejich styky se živým Ježíšem, tak jako i s ostatními Božskými Učiteli (Svatými Duchy), se stávají natolik snadnými a

---

²¹ Ony obsahují vyučování teorie, etické a bioenergetické očišťování, psychickou autoregulaci s využitím funkcí čaker a základních meridianů, estetiky, ekopsychologie, a stupně zdokonalování vědomí prostřednictvím meditativních tréninků.

obyčejnými, jako s ostatními vtělenými lidmi.²² A tito Představitelé Tvůrce, kteří se stali plně viditelnými osobními Vyššími Učiteli, začínají vést Svoje učedníky do Jejich společného Příbytku — Příbytku Tvůrce.

... Vše, co zde bylo řečeno, může každý použít pro sebe — a vzít si z toho tolik, kolik chce a může v současné době obsáhnout. Ale ještě větší užitek — nejen z hlediska formování příznivého vlastního osudu, ale i jako vklad do Procesu Evoluce Vesmírného Vědomí — je možno získat, pokud v tom budeme pomáhat druhým lidem. Zvláště mnoho by v tomto směru mohli vykonat ti, kteří už v současnosti mají možnost ovlivňovat světový názor velkého množství lidí — v rozměrech, například, celých států.

Mnoho zdaru vám všem!

Doporučená literatura (rusky)

1. Антонов В.В. (ред.) — Духовное сердце: Путь к Творцу (стихи-медитации и Откровения). «New Atlanteans», 2007.

---

²² Zvláště výrazně se to projevuje na speciálních pracovních prostranstvích, vytvářených Svatými Duchy. O tom je možné si přečíst v [7]; vytvořili jsme také CD s fotografiemi takových míst (<http://stores.lulu.com/spiritualheart>).

2. Антонов В.В. — Как познаётся Бог. Автобиография учёного, изучавшего Бога. «New Atlanteans», 2008.
3. Антонов В.В. (ред.) — Как познаётся Бог. Книга 2. Автобиографии учеников Бога. «New Atlanteans», 2008.
4. Антонов В.В. (ред.) — Духовная работа с детьми. «New Atlanteans», 2008.
5. Антонов В.В. (ред.) — Классика духовной философии и современность. «New Atlanteans», 2008.
6. Антонов В.В. — Экопсихология. «New Atlanteans», 2008.
7. Антонов В.В. — Лесные лекции о высшей Йоге. «New Atlanteans», 2008.
8. Антонов В.В. — Бхагавад-Гита с комментариями. «New Atlanteans», 2008.
9. Антонов В.В. — Дао-Дэ-Цзин. «New Atlanteans», 2008.
10. Антонов В.В. — Эволюция Сознания. «New Atlanteans», 2008.
11. Антонов В.В. — Блаженны чистые сердцем! «New Atlanteans», 2008.
12. Антонов В.В. — Что есть Истина? «New Atlanteans», 2008.
13. Зубкова А.Б. — Добрыня. Былины. «Друк», Одесса, 2006.

14. Зубкова А.Б. — Сказка о царевне Несмеяне и Иване. «New Atlanteans», 2007.
15. Зубкова А.Б. — Божественные Притчи. «New Atlanteans», 2008.
16. Зубкова А.Б. — Диалоги с Пифагором. «New Atlanteans», 2008.